

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),
w dniu 18 lipca 2019 r.
w sprawie **D. Ś.**
uniewinnionego od zarzutu popełnienia czynu z art. 177§ 1 k.k.,
skargi obrońcy oskarżonego
na wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 21 marca 2019r., sygn. akt V Ka [...],
uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Z.
z dnia 26 lutego 2018r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić skargę,**
- 2. obciążyć oskarżonego kosztami sądowymi postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z., wyrokiem z 26 lutego 2018r., uniewinnił D. P. Ś. od zarzutu popełnienia w dniu 31 grudnia 2015r. przestępstwa określonego w art. 177 § 1 k.k. Sąd Okręgowy w Ł., po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2019 r. apelacji Prokuratora Rejonowego w Z., uchylił pierwszoinstancyjny wyrok i przekazał sprawę Sądowi *a quo* do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego złożył obrońca, zarzucając naruszenie art. 437 k.p.k. „poprzez uznanie konieczności uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wobec uznania, iż prawidłowa ocena materiału dowodowego nie daje podstaw do uniewinnienia oskarżonego”. W konsekwencji autor skargi zażądał wydania wyroku kasatoryjnego.

W pisemnej odpowiedzi na skargę oskarżyciel publiczny wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Na wstępie warto przypomnieć, że możliwość uchylenia wyroku uniewinniającego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania związana z regułą *ne peius* określoną w art. 454 § 1 k.p.k. (art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k.) zachodzi dopiero wtedy, gdy sąd odwoławczy – w wyniku usunięcia stwierdzonych uchybień stanowiących jedną z podstaw odwoławczych przewidzianych w art. 438 pkt 1-3 k.p.k. – stwierdza, że zachodzą podstawy do wydania wyroku skazującego, czemu stoi na przeszkodzie zakaz określony w art. 454 § 1 k.p.k. (zob. uchwała 7 s. SN z 20 września 2018r., I KZP 10/18, OSNKW 2018r., z. 11, poz. 73).

Sąd Okręgowy w Ł. – na co wskazuje treść uzasadnienia jego wyroku – dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów i poczynił na ich podstawie prawidłowe ustalenia faktyczne, w świetle których rozstrzygnięcie uniewinniające jawi się jako błędne.

Jakkolwiek Sąd odwoławczy nie stwierdził wprost, że zachodzą *in concreto* podstawy do wydania wyroku skazującego, niemniej przez sam fakt powołania się na art. 454 § 1 k.p.k. dał wyraźnie do zrozumienia, że u podstaw jego rozstrzygnięcia legła nie tyle możliwość zapadnięcia wyroku skazującego, co raczej potrzeba wydania takiego orzeczenia.

Tym samym zaskarżony wyrok kasatoryjny zasługiwał na aprobatę.

Przedstawiony punkt widzenia nie oznacza rzecz jasna, że Sąd *a quo* będzie zobligowany skazać D.Ś. za popełnienie zarzucanego mu czynu. Wypada zauważyć, że w wypadku podzielenia poglądu o winie oskarżonego może np. warunkowo umorzyć postępowanie karne, o ile oczywiście spełnione zostaną wszystkie przesłanki pozwalające na skorzystanie z tej instytucji.

Dlatego Sąd Najwyższy oddalił skargę (art. 539 e § 2 k.p.k.), a kosztami sądowymi za postępowanie skargowe obciążył oskarżonego (art. 539f k.p.k. w zw. z art. 527 § 2 k.p.k.).

aw